

Μοιάζει σὰν ἀρκούδα (ἐπὶ χονδροειδοῦς καὶ ἀπεχθοῦς). Πῆρε γὰρ γυναικα μὴν ἀρκούδα (ἄκομψον καὶ χονδροειδῆ) σύνθη. Αὕτῃ σὼν' νὰ ἀρκούδα (σώνει μιὰ ἀρκούδα, εἶναι ὑψηλὴ καὶ ρωμαλέα) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀρκούδα μαλλιαρὴ (ἐπὶ τοῦ ἔχοντος ὑγιῆ καὶ ἰσχυρὸν ὄργανισμὸν) Εὐβ. (Λίμν.) Σουστὴ ἀρκούδα ἔγιν' ἡ δεῖνα (μεγάλωσε γρήγορα) Στερελλ. Χουϊεύ' σὰν αἰκούδα (χορεύει σὰν ἀρκούδα) Σαμοθρ. || Παροισμ. Τῆς ἀρκούδας ἅμα βγάλης τὴ χαλικάδα, τότε θὰ τὴν ἰδῆς ἂν εἴν' ἡμερὴ ἡ ἄγρια (τοῦ πονηροῦ ἀνθρώπου ὁ χαρακτήρ διαγινώσκεται ἀσφαλῶς, ὅταν δὲν περιστέλλεται ὑπὸ τοῦ φόβου ἢ τῆς βίας) Γορτυν. Φάτε, λύκοι, καὶ φάτ', ἀρκουδες (ἐπὶ ἀναρχίας) Ἡπ. Κ' ἡ ἀρκούδα μαθαίν' κὶ χονρεύ' (ἐπὶ τῆς ἐπιδράσεως τῆς ἀνατροφῆς δυναμένης νὰ μεταβάλῃ καὶ τοὺς τραχεῖς χαρακτήρας) αὐτόθ. Ἀπὸ τοῦ λύκου γλύτουνσι, 'ς τ'ν ἀρκούδα ἔπισι (ἐπὶ τοῦ μεταπεσόντος εἰς τὰ χειρότερα) Θεσσ. Συνών. ἀρκολαῖνα 1, ἄρκος, ἀρκουδία 1. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Εὐβ. (Ξηροχ.) Ζάκ. Μακεδ. β) Τὸ δέρμα τῆς ἄρκου χρησιμοποιούμενον εἰς τὴν κατασκευὴν γυναικῶν Ἀθῆν. κ.ά. Συνών. ἀρκουδῆ 1, ἀρκουδόγουννα. γ) Ὄνομα κυνὸς Πελοπν. (Μεσσ.) 2) Προσωπιδόφορος τῶν Ἀπόκρεων (ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῆς προσωπίδος πρὸς κεφαλὴν ἄρκου): 'Σ' τ'ς Ἀπουκρῆς γινόμ' ἀρκουδὶς Λέσβ. Συνών. ἀραπέλλι 1, μασκαρᾶς. 3) Παιδιὰ καθ' ἣν κρατῶν τις σχοινίον προσδεδεμένον εἰς ἓνα τῶν παικτῶν ὀνομαζόμενον ἀρκούδα περιφέρεται περὶ αὐτὴν ὡς ἀρκουδιὰς καὶ δὲν ἀφίνει κανένα ἐκ τῆς ἀντιθέτου ὁμάδος νὰ τὴν καβαλλικεύσῃ Πελοπν. (Μαντίν.) 4) Ὁ ἀστερισμὸς τῆς ἄρκου (ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ σχήματος) Πελοπν. (Λιβάριτζ.) 5) Ὁριζοντία δοκὸς τῆς νεροτριβῆς μήκους 1,50 μ. περίπου ἐκ τῆς ὁποίας ἐξαρτᾶται τὸ κοπάνι Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) 6) Ἀβραστός καφὲς ἀνάμεικτος μὲ ζάχαριν τρωγόμενος ὡς ἀντιδραστικὸν κατὰ τῆς μέθης Σάμ. Πβ. ἀρκουδερός. 7) Ἐν τῇ συνθηματικῇ γλώσσῃ ἡ Ρωσία Ἀθῆν. Ἡπ. (Ζαγόρ. Κόνιτο.)

ἀρκουδάκι τό, κοιν. ἀρκ'δάκ' βόρ. ιδιῶμ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. ἀρκούδα διὰ τῆς καταλ. -άκι.

1) Ὁ σκύμνος τῆς ἄρκου, μικρὰ ἄρκος κοιν.: Ὁ παππᾶς ἔβλεπε τὰ πατήματα τῆς ἀρκούδας, τῶν ἀρκουδακιῶ καὶ τοῦ παιδιοῦ μαζί (ἐκ παραμυθ.) Μύκ. || Φρ. Κάνω τ' ἀρκουδάκια (κινεῖμαι κατὰ γῆς τετραποδιστί, βαδίζω διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, ἀρκουδίζω) Ζάκ. Κεφαλλ. Παίζω -προβατῶ τ' ἀρκουδάκια (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κεφαλλ. Πάω μὲ τ' ἀρκουδάκια (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ζάκ. Συνών. ἀρκοπάλλακον, ἀρκοπαλλακόπουλλον, ἀρκοπούλλι, ἀρκουδέλλι, ἀρκούδι 1, ἀρκουδίτσα, ἀρκουδόπικο, ἀρκουδόπουλλο, ἀρκουδούδι, ἀρκουδούλλα, ἀρκουδούλλι. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Παξ. 2) Τὸ ἔντομον γρύλλος Κεφαλλ.: Φρ. Ἐβγήκε τ' ἀρκουδάκι (ἦλθεν ἡ ἀνοιξίς. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ εἶναι προάγγελος τῆς ἀνοιξέως) Κεφαλλ. Συνών. ἀρκούδι 2. 3) Ἐκαστον τῶν μικρῶν ξύλων τὰ ὅποια τίθενται παράλληλα ὀριζοντίως ἐπὶ πολυωρόφου ξυλίνης ἐγκαταστάσεως καὶ σχηματίζουν ἐπίπεδα ἐπὶ τῶν ὁποίων καλυπτομένων μὲ ὑφασμα ἐκ καννάβews τρέφονται οἱ μεταξοσκώληκες Θράκ. (Σουφλ.)

ἀρκουδάμαξο τό, ἀμάρτ. ἀρκουοάμαξο Κύπρ. ἀρκουόμαξο Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐς. ἀρκουδάμαξον (πολεμικὴ μηχανή). Ἰδ. Δουκ.

Ἀμαξα πελωρία, μεγάλη: Ἀσμ.

Με καρατέλ-λα τὸ κρασὶν καὶ μὲ τ' ἀστὰ τὸ λῆδιν
τῶν μὲ τ' ἀρκουοάμαξα φέρνουνσι τὸ σιτάρι.

ἀρκουδάνα ἡ, ἀμάρτ. ἀρκουδάνα Εὐβ. (Στρόπον.) Ἐκ τοῦ οὐς. ἀρκούδα καὶ τῆς καταλ. -άνα.

Γυνὴ ὀγκώδης, σωματώδης: Πῆρε γ' ναικα μὴ ἀρκουδάνα.

ἀρκουδάνθρωπος ὁ, Ἀθῆν. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἀρκούδα καὶ ἄνθρωπος.

1) Ἀνθρωπος δασύτριχος Ἀθῆν. 2) Ἀνθρωπος ὀγκώδης Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀρκουδαρᾶς. 3) Μεταφ. ἄνθρωπος ἀγροϊκός, ἄξεστος Λεξ. Δημητρ.

ἀρκουδάπιδο τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἀρκούδα καὶ ἀπίδι.

Εἶδος εὐμεγέθους ἀχλαδιοῦ.

ἀρκουδαρᾶς ὁ, Θεσσ. (Ἀλμυρ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀρκούδα καὶ τῆς μεγεθ. καταλ. -αρᾶς.

Ἀνθρωπος παχὺς, χονδρός. Συνών. ἀρκουδάνθρωπος 2, ἀρκουδοκουραδόβλαχος 1.

ἀρκούδαρος ὁ, Χίος (Καρδάμ.) κ.ά. Θηλ. ἀρκουδάρα πολλαχ.

Μεγεθ. τοῦ οὐς. ἀρκούδα.

Μεγάλῃ ἄρκος. Συνών. ἄρκουδος.

ἀρκουδᾶς ὁ, Μακεδ. (Βλάστ.) — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀρκούδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶς.

1) Ὁ τρέφων ἄρκους καὶ περιάγων αὐτὰς εἰς τὰς ὁδοὺς πρὸς χρηματισμὸν, ἀρκτοτρόφος ἔνθ' ἂν. Συνών. ἀρκουδαίρις. 2) Μεταφ. ἄνθρωπος παχὺς καὶ νωθρὸς τὸν νοῦν Μακεδ. (Βλάστ.)

ἀρκουδῆ ἡ, Κρήτ. — Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀρκουδία).

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀρκούδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ῆς.

1) Δέρμα ἄρκου καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς κατασκευαζομένη γούνα Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀρκούδα 1 β, ἀρκουδόγουννα. 2) Κοίτη, φωλεὸς ἄρκου Κρήτ.

ἀρκουδέλλι τό, ἐνιαχ. ἀρκ'δέλλ' Λέσβ. κ.ά.

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. ἀρκούδα διὰ τῆς καταλ. -έλλι.

Ἀρκουδάκι 1, ὁ ἰδ.

ἀρκούδεμα τό, Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀρκούδεμαν Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀρκούρεμα Καπ. (Ἀραβάν.) Ἐκ τοῦ ρ. ἀρκουδεύω.

Τὸ νὰ βαδίζῃ τις τετραποδιστί. Συνών. ἀρκουδισμα.

ἀρκουδερός ἐπίθ. Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀρκούδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερός.

Ὁ μὴ καλῶς ψηθεὶς ἢ βράσας, δυσέψητος, δύσεφθος: Ἀρκουδερό ἔγινε τὸ φάβα. Πβ. ἀρκούδα 6.

ἀρκουδευτὰ ἐπίρρ. Πόντ. (Ἀμισ. Σάντ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρκουδευτός ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ ρ. ἀρκουδεύω.

Κατὰ τρόπον ὅμοιον πρὸς τὸ βάδιμα τῶν τετραπόδων. Συνών. ἀρκούδα (ἰδ. ἀρκουδίζω 4), ἀρκούδια (ἰδ. ἀρκούδι 1 γ), ἀρκουδιστὰ 1.

ἀρκουδεύω Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Μετοχ. ἀρκ'δεμένος Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀρκούδι.

Βαδίζω ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν τετραποδιστί κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἄρκου, τετραποδίζω, ἐπὶ νηπίων ὅταν τὸ πρῶτον ἀρχίζουν νὰ βαδίζουν (ἢ σύγκρισις τοῦ πρῶτου βαδίσματος τοῦ νηπίου πρὸς τὸ τῆς ἄρκου καὶ οὐχὶ ἄλλου τετραπόδου αἰτίαν ἔχει τὴν ὁμοιότητα τῶν κινήσεων

αὐτὸν) ἔνθ' ἄν.: Τὸ μωρὸν ἀκόμαν 'κ' ἐρκοῦδεινεν Τραπ. Τὸ μωρὸν ἐρχίνεσεν κί ἀρκουδεύ' (ἤρχισε νὰ τετραποδίζη) Χαλκ. Συνών. ἀλεπουδεύω 1, ἀρκουδιάζω, ἀρκουδίζω 1. Οὐδ. μετοχ. ἀρκ'δεμένο οὐς., ἀρνίον ἢ ἐρίφιον τὸ ὅποιον μετὰ τὸ ἀπογαλάκτισμα ἐπάχυνε καὶ ἐμεγάλωσε ἀρκετὰ Σκυρ.

ἀρκούδης ὁ, Πελοπν. (Μεσσ.) ἀρκούδης Εὐβ. (Στρόπον.) ἀρκουδὶ τοῦ οὐς. ἀρκούδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ήσιος. Ἄνθρωπος ὀγκώδης Εὐβ. (Στρόπον.): Μαννούλλα μου, ἕνας θηρίους, ἕνας ἀρκούδης, δὲν τοὺν χουράει ἡ πόρτα! Ἡ καὶ ὡς ἐπών. Κέρκ. Τσακων. 2) Ὄνομα ποιμενικοῦ κυνὸς Πελοπν. (Μεσσ.)

ἀρκουδήσιος ἐπίθ. πολλαχ. ἀρκουδήσιους πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀρκούδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ήσιος.

1) Ὁ προερχόμενος ἀπὸ ἄρκτον: Δέρμα ἀρκουδήσιο. Τρίχα ἀρκουδήσια. Συνών. ἀρκουδίτικος. 2) Ὁ ἀνήκων, ὁ ἀρμόζων εἰς ἄρκτον: Ἀρκουδήσιο κεφάλι - μούτρο. Ἀρκουδήσια περπατησιά.

ἀρκούδι τό, ἀρκούδιν Πόντ. (Κερασ.) ἀρκούδι σύννηθ. ἀρκούδι Εὐβ. (Στρόπον.) ἀρκούδ' βόρ. ἰδιώμ. καὶ Πόντ. (Σάντ. Τραπ.) ῥκούδι Καππ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἄρκος καὶ τῆς καταλ. -οῦδι.

1) Ὁ σκύμνος τῆς ἄρκτου, ἡ μικρὰ ἄρκτος Κεφαλλ. κ.ά.: Ἐφέρανε μιὰ ἀρκούδα μὲ τ' ἀρκούδι τση Κεφαλλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρκουδάκι 1. β) Ἄρκτος (ἄνευ σημ. ὑποκορισμοῦ) σύννηθ. καὶ Πόντ. (Σάντ. Τραπ.): Σὰν ἀρκούδι ἔγινε ὁ δεῖνα (ἐμεγάλωσε πολὺ) πολλαχ. || Φρ. Ὁ δεῖνα εἶναι ἀρκούδι ἢ σωστό ἀρκούδι (εὐτραφῆς) πολλαχ. Ἀρκούδι σκυλλί (μεγάλο καὶ ἄγριο) Στρόπον. Ἀρκούδι ποντάμι (μέγα) αὐτόθ. || Παροιμ. Νησιτικὸ ἀρκούδι δὲ χορεῦει (ὁ πενόμενος ἢ ὁ νῆστις εἶναι ἄθυμος) σύννηθ. Σ' γειτονιά σ' χουρεῖ ἀρκούδ'; καρτέρ' του κι' τὴν πόρτα σ' (ἐπὶ νόσου ἐπιδημικῆς) Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.) || Ἄσμ.

Δώδεκ' ἀρκούδια σκότωσα καὶ δεκαεννεὰ λειοντάργια καὶ τώρα ὁ κακόμοιρος ὁ Χάρως θὰ μὲ πάρῃ Ρόδ.

Μιὰ μάννα, μιὰ κακόμαννα, τοὺν γιό της καταρειοῦνταν, πιδί μ', τ' ἀρκούδια νὰ σὶ φάν κι' τὰ κακὰ λειοντάργια Μακεδ. (Σιάτ.)

Πιάνει - ν - τὰ λάφια ζουντανά, τ' ἀρκούδια ἔλυσονμένα, φέρνει κ' ἕνα λαιφόπουλλον μικρὸ διαβουλιμένου Μακεδ. (Σίτοβ.) γ) Ὁ πληθ. ἀρκούδια ἐπιρρηματ., τετραποδιστὶ Βιθυν.: Τὸ παιδί ἀρκούδια πορπατεῖ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρκουδευτά. 2) Τὸ ἔντομον γρύλλος Κεφαλλ.: Φρ. Ἐβγήκε τὸ ἀρκούδι (ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ ἔαρος, ἐπειδὴ τὸ ἔντομον τοῦτο ἐμφανίζεται κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἀνοιξέως). Συνών. ἀρκουδάκι 2. 3) Μεγάλῃ δοκὸς ὑποβαστάζουσα τὸ πάτωμα τοῦ δευτέρου ὀρόφου τοῦ ἀνεμομύλου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι τοποθετημένη ἡ μυλόπετρα Λήμν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀρκούδι Ἡπ. Κεφαλλ. Ἀρκούδια Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀρκούδ' Εὐβ. (Στρόπον.)

ἀρκουδία ἡ, Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.) ἀρκουδιά Κρήτ. — ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,460.

Τὸ μεσν. οὐς. ἀρκουδία. Πβ. Σχολ. Ὀπ. Ἀλ. 312,20 (ἐκδ. Didot) «ἄρκτοις, ἀρκούδοις, ἀρκουδίαῖς» καὶ Θησ. γάμ. παρὰ Δουκ. «μόνον δερμάτι ἀρκουδίας εἶχεν ἐπινωφόρι».

1) Ἄρκτος Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.) — ΝΠολίτ. ἔνθ' ἄν.: Παροιμ. Πόσα βατσουνόμπουρα 'ς τῆς ἀρκουδιάς τὸν κόλο; (ματαιοπονεῖ ὁ ζητῶν νὰ ὑπολογίσῃ δι' ὀπόσων βάτων διηλθεν ἡ ἄρκτος. Ἐπὶ αἰσχροκερδοῦς καὶ βδελυροῦ) ΝΠολίτ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρκούδα 1. 2) Κοίτη, φωλεὸς τῆς ἄρκτου Κρήτ. Συνών. ἀρκουδοσπηλαιά, ἀρκουδοτόρυπα.

ἀρκουδιά ἡ, Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀρκούδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιά.

Διαγωγή βάνανσος καὶ σκαιά. Συνών. γαιδοουριά, γουρουνιά.

ἀρκουδιάζω Θράκ. ἀρκουδάζω Πόντ. (Ἀμισ.) ἀρκ'διάζου Μακεδ. (Σισάν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀρκούδα ἢ ἀρκούδι.

Βαδίζω ἐπὶ τῶν τεσσάρων, ἐπὶ νηπίου ἔνθ' ἄν.: Ὅταν ἀρκουδιάζ' μεγάλο παιδί, μουσαφίρης ἔρχεται (πρόληψις) Θράκ. || Παροιμ. Τί κάμ'ν, κόρακα, τὰ πιδιά σ'; — Πέρ'σι πιρπατοῦσαν, φέτους ἀρκ'διάζ'ν (ἐπὶ τοῦ βαίνοντος ἐπὶ τὰ χεῖρῳ) Σισάν. Συνών. ἀλεπουδεύω 1, ἀρκουδεύω, ἀρκουδίζω 1.

ἀρκουδιάρικος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀρκ'διάρ'κους Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀρκουδιάρικος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικος.

Ὁ ὑπὸ τοῦ ἀρκουδιάρικος προκαλούμενος χορὸς τῆς ἄρκτου: Ἀρκ'διάρ'κους χουρὸς.

ἀρκουδιάρικος ὁ, σύννηθ. ἀρκουδιάρικος Χίος (Καρδάμ.) ἀρκουδιάρ'ς βόρ. ἰδιώμ. ἀρκουδιάς Μακεδ. (Βελβ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀρκούδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρικος. Εἰς τὸ ἀρκουδιάρικος ἔγινεν ἀποβολὴ τοῦ ρ κατ' ἄνομ.

Ὁ ἔχων βιοποριστικὸν ἔργον νὰ περιάγῃ ἄρκτον τιθάσῃν πρὸς κοινὴν θέαν καὶ χρηματισμόν, μεταφ. δὲ ἐπὶ βαναύσου καὶ χυδαίου ἢ γυμνητεύοντος ἀλήτου ἔνθ' ἄν.: Παροιμ. Ἀρκουδιάρικοι 'ς τὴν γειτονιά σου; περιμένε τους καὶ 'ς τὴν πόρτα σου (ἐπὶ κακοῦ πλησιάζοντος) Πελοπν. (Ἀργ.) Συνών. ἀρκουδαῖς 1. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. Λυκ. (Λιβύσσ.)

ἀρκουδίζω κοιν. καὶ Καππ. (Σίλατ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σινώπ.) ἀρκουδίζου Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀρκ'δίζου βόρ. ἰδιώμ. ἀρκ'δίζου Θράκ. (Σουφλ.) κ.ά. ἀρκουδίν-νον Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀρκουδίζ-ζω Χίος (Καρδάμ.) ἀρκουίζω Ρόδ. ἀρκουδῶ Καππ. (Σινασσ.) Κύπρ. Μεγίστ. κ.ά. ἀρκουδῶ Καππ. (Φερτ.) ἀρκουδοῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀρκουῶ Κύπρ. ἀρκουρῶ Καππ. (Ἀραβάν.) ῥκουδῶ Σύμ. Μέσ. ἀρκ'δείμι Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Κοζ.) Προστ. ἀρκούδα Μακεδ. (Γκιουβ.)

Τὸ μεσν. ἀρκουδίζω.

1) Βαδίζω ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν τετραποδιστὶ κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἄρκτου, ἐπὶ νηπίου κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν. Σίλατ. Σινασσ. Φερτ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σινώπ.): Ἀρκουδίζει τὸ μωρὸ - τὸ παιδί κοιν. Τὸ μωρὸν μου 'πὸ τοὺς ἔξι μῆνες ἀρκίνησεν ν' ἀρκουᾶ Κύπρ. Ἡρδετ' ἀρκουδῶντα αὐτόθ. Προχωρᾶμε ἀρκουδῶντας μὲ τὰ τέσσερα σὰν τὰ ζὰ ΣΜυριβήλ. Ζωὴ ἐν τάφ. 74. || Φρ. Μὴν ἀρκουδί-ζης καὶ θὰ μᾶς ἔρτ'να μουσαφίρ'δες (θὰ μᾶς ἔλθουν ξένοι. Ὑπάρχει πρόληψις ὅτι, ὅταν ἀρκουδίση τὸ μεγάλο παιδί δυνάμενον ἤδη νὰ βαδίζη ὀρθῶς, θὰ ἔλθῃ ξένος πρὸς φιλοξενίαν) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) || Παροιμ. Ἐπέρ'σι περπατοῦσαμε κ' ἐφέτος ἀρκουδοῦμε (ἐπὶ μεταβολῆς τῆς καταστάσεως ἐπὶ τὰ χεῖρῳ) Μεγίστ. Πέρ'σι πιρπατοῦσαμε, φέτου ἀρκ'δεῖμασι (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ἀδριανούπ.

